

άνυφαντική ή, άμάρτ. άναφαντική Μακεδ. (Σέρρ.) άνυφαντικό τό, Πελοπν. (Λάστ.) άνυφαντικό Κρήτ. Κύθηρ. Έκ του άμάρτ. έπιθ. άνυφαντικός.

1) Θηλ. ή ύφαντική τέχνη. Συνών. άνυφαντο-σένη. 2) Ούδ., τό ύφαινόμενο επί του ύφαντηρίου ύφασμα Κρήτ.: Έχω τό άνυφαντικό μου άπάνω σέ άργαστήρι.

3) Ούδ. πληθ., ή δαπάνη της ύφάνσεως Πελοπν. (Λάστ.) Κύθηρ.: Άσμ.

Όμοια ήτανε σάν τ' άλλο, | κρέμα τ' άνυφαντικά που χάνω Λάστ.

άνυφαντίλα ή, άμάρτ. άνυφαντίλα Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Έκ του έπιθ. άνύφαντος και της παραγωγικής καταλ. -ίλα.

Άτελής, κακή ύφανσις, ώστε νά σχηματίζονται έν τῷ ύφάσματι ούχι κανονικαί γραμμαι ή νά άφίνωνται κενά. Συνών. άνυφαντιάδα.

άνυφαντόλακκος ό, Άθην. (παλαιότ.) — ΔΚαμπούρογλ. Άθηναϊκ. διηγ. 95 — Λεξ. Ψύλλ.

Έκ των ούσ. άνυφαντής και λάκκος.

1) Ό λάκκος εις τόν όποϊον είναι έστημένος ό ύφαντικός ιστός: Η μιá έμπαινε 'ς τόν άνυφαντόλακκο τσαί έφαινε (έκ παραμυθ.) Άθην. 2) Τό ύφαντήριον Άθην. (παλαιότ.) — ΔΚαμπούρογλ. ένθ' άν. — Λεξ. Ψύλλ.: Έκεϊ ήσαν και ό άργαλειός (ό άνυφαντόλακκος), ή κουζίνα και τό πλυσταρείο ΔΚαμπούρογλ. ένθ' άν. Συνών. ιδ. έν λ. άνυφανταρείο 1.

άνυφαντόμπολζα ή, άμάρτ. άλ'φαντόδουλζα Εϋβ. (Στρόπον.)

Έκ των ούσ. άνυφαντής και μπόλζα.

Ιστός άράχνης: Δέσι του σάρουμα νά κατιβάσσομι 'ς άλ'φαντόδουλζις. Συνών. ιδ. έν λ. άνυφανταρείο 3.

άνυφαντοπάννι τό, άμάρτ. άϋφαντοπάνν' Στερελλ. (Αίτωλ.) άϋφαντοπάνν' Θεσσ. (Άλμυρ. Καρδίτσ.) άϋφαντο-παννου Εϋβ. (Αϊδηψ.) άλ'φαντόπαννο Σκϋρ.

Έκ των ούσ. άνυφαντής και παννί.

Άνυφαντόμπολζα, ό ιδ., ένθ' άν.: Πήρε τή σκούπα κ' εκαθάρισε τσοι γωνιές από τ' άϋφαντοπάννα Αϊδηψ. Άπ' τ'ν άκαταστασιά της τήν πνίξανε τ' άλ'φαντοπάννα Σκϋρ.

***άνυφαντός** έπιθ. άνυφαντό τό, ΚΠΑλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 30 — Λεξ. Βλαστ.

Έκ του άρχ. ρ. άνυφαίνω.

Παννί, ύφασμα ένθ' άν.: Ποίημ.

Τεχνίτες μαστορέψανε για σέ πρωτομαστόροι

'ς τόν τοίχο, 'ς τό ψηφιδωτό, 'ς τ' άνυφαντό, 'ς τήν πέτρα

ΚΠΑλαμ. ένθ' άν. Η λ. και ως τοπων. υπό τύπ. Άλυφαντά τά, Λέσβ.

άνύφαντος έπιθ. Πελοπν. (Αϊγ.) — Λεξ. Αίν. άνύφαντους Μακεδ. (Βέρ.) Στερελλ. (Εύρυταν.) άνύφαντος Θεσσ. άϋφαντος Ηπ. άϋφαντους Μακεδ. (Κοζ. Σιάτ.) Στερελλ. (Εύρυταν.) άνυφαντος Πελοπν. (Καλάβρυτ.) άνύφαντος Παξ. άνύφαντος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) άϋφαντους Στερελλ. (Αίτωλ.) άνύφαντος Πόντ. (Κερασ.) άφαντος Εϋβ. (Κονίστρ.) Μήλ. άφαντος Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) άφατε Τσακων. άφαντος Πόντ. (Κερασ.)

Τό μεσν. έπιθ. άνύφαντος. Πβ. Corpus glossar. Latin. (έκδ. GGoetz 1, 598 έν λ. *intextus*). Οί τύπ. άνύφανσις και άφανσις έκ του ένεστ. ύφαίνω -'φαίνω κατ' άλλα εις -σις.

Ό μη ύφανθείς ένθ' άν.: Άνύφαντο είν' άκόμη τό παννί που θα κάμω τά προικιά της δυχατέρας μου Αϊγ. Έχω 'κόμα

τό παννί άφαντο Κονίστρ. Έχω δυό παντιές άκόμ' άϋφαντες Ηπ. || Παροιμ. Άγνωστα κί άνύφαντα 'ς τή τέμπλα κριμα-σμένα (επί των μη έξεταζόντων άκριβώς τά πράγματα. τέμπλα=δοκός) Στερελλ. (Εύρυταν.) Συνών. άξύφαντος.

άνυφαντοσύνη ή, άμάρτ. άνυφαντοσύνη Κύθηρ.

Έκ του άμάρτ. έπιθ. άνυφαντός.

Η ύφαντική τέχνη: Άργαστήρι τση άνυφαντοσύνης. Συνών. άνυφαντική 1.

άνύχιαστος έπιθ. άμάρτ. άνύχιαστος Πόντ. (Κερασ.) άνύχιαστος Στερελλ. (Αίτωλ.)

Έκ του στερητ. ά- και του έπιθ. *νυχιαστός <νυχιάζω.

1) Ό μη κεντηθείς δι' όνύχων Πόντ. (Κερασ.) 2) Ό μη έχων νύχια Στερελλ. (Αίτωλ.)

άνυχτοσκάριστος έπιθ. Πελοπν. (Άνδροϋς. Μεσσ.)

Έκ του στερητ. ά- και του έπιθ. *νυχτοσκαριστός <νυχτοσκαρίζω.

Ό μη έξαχθείς προς βοσκήν κατά τήν νύχτα, επί ζώων ένθ' άν.: Όγοιος τόν πονεί τά βγάνει τά πρόβατα, όγοιος δέν τόν πονεί και κρυγαίνει τ' άφίνει άνυχτοσκάριστα Άνδροϋς.

άνύχτωτος έπιθ. ΚΠΑλαμ. Άσάλ. ζωή 126 — Λεξ.

Γαζ. (λ. άνύκτερος) Βλαστ. άνύχτουτους Ηπ. (Ζαγόρ.)

Έκ του στερητ. ά- και του έπιθ. *νυχτιωτός <νυχτιώνω.

1) Ό μη καταληφθείς υπό της νυκτός, ό μη νυκτωθείς Ηπ. (Ζαγόρ.): Έφύγαμαν άνύχτουτ'. 2) Ό άνευ νυκτός, ό μη έχων νύχτα, άνέσπερος ΚΠΑλαμ. ένθ' άν. — Λεξ. Γαζ.: Άνύχτωτη ήμέρα ΚΠΑλαμ. ένθ' άν.

άνω έπίρρ. Άπουλ. (Καλημ.) Ίκαρ. Κάρπ. Κρήτ. Κύθηρ. Κύπρ. Νάξ. (Άπύρανθ.) κ.ά. άνω Άπουλ. (Καλημ. κ.ά.) Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) Πόντ. (Κερασ.) άν' Πόντ. (Άργυρόπ. Κοτύωρ. Όφ. Σάντ. Χαλδ.) τάνου Τσακων. Προστ. άνω Κύπρ. και πληθ. άνουτε και άνοϋτε.

Τό άρχ. έπίρρ. άνω. Ό τύπ. άνου και μεσν. Ό τύπ. τάνου έκ του τ'ά άνω. Διά τόν σχηματισμόν του ρηματικού τύπ. άνου - άνοϋτε πβ. και οϋσ-σου, οϋσ-σοϋτε (σιωπή!)

1) Προς τά άνω, προς τά επάνω, επί κινήσεως Άπουλ. (Καλημ.) Ίκαρ. Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) Κάρπ. Κρήτ. Πόντ. (Άργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Όφ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Έτ'ατξε τάνου (έσηκώθη προς τά επάνω) Τσακων. Σύρω αν' τά μανίκια μου (άνασύρω τας περιχειρίδας) Όφ. Τέρην αν' (βλέπε προς τά επάνω) Χαλδ. Μη κανονήτε για-ν-άνου (μη βλέπετε προς τά επάνω) Χωρίο Βουν. Νά πά τά κλάματα άνου 'ς τόν άγέρα Καλημ. || Φρ. Άνω! (έπιφών. παρακελευσματικόν προς τούς άροτριώντας βοϋς διά νά διευθυνθοϋν προς τό άκαλλιέργητον μέρος θεωρούμενον τρόπον τινά ύψηλότερον) Κρήτ. Κύθηρ. Έσ'κωθεν αν' κ' έντῶκεν κα (έσηκώθη άπάνω κ' εκτύπησε κάτω). Επί σφοδράς διαμαρτυρίας Τραπ. Πβ. έσω. || Παροιμ. Άν' αν φτύζω, τό πρόσωπό μ', κά, τά γέν'α μ' (επί του άναγκαζομένου νά ύποστῇ έκ των δύο άναποφεύκτων ζημιών τήν μίαν. κα = κάτω, γέν'α = γένεια) Τραπ. || Άσμ.

Ύναμαι, αφτίζω και προσκυνῶ για ν' άνέω άνω 'ς τόν οϋρανό (ύναμαι = δύναμαι, αφτίζω = βαπτίζω) Ίκαρ. β) Ός προστ., σήκω, έγέρθητι Κύπρ.: Άνου νά πάμεν τῶαι καρτεροϋν μας. Άνοϋτε πάνω γλήορα τῶ έχουμεν δουλειάν. || Άσμ.

Άνοϋτε, φέριτε τόν παλ'αν βουρῶντα νά δκεβάση (βουρῶντα = τρέχοντας)

Άνοντε, βάες, άψετε λαμπάες τῶαι κρατείτε

